

HỒI 47

Khô Tang Tri Thiên Phong (Dậu Khô Biết Gió Trời)

K

hi bước chân vào thôn Lạc An, Đường Thấm cảm nhận được cả thôn đều đã bỏ hoang, những ngôi nhà hoang phế nối tiếp nhau, những sợi dây leo và cỏ dại bò lan đến tận mái nhà. Cùng với sự hoang tàn của thôn Lạc An, chàng còn cảm nhận được sự chết chóc ẩn tàng đâu đó trong khoảng không gian vắng lặng.

Đường Thấm nghĩ thầm: "Ở đây đã xảy ra chuyện gì?"

Vừa nghĩ Đường Thấm vừa rảo bước đến một gian nhà bỏ hoang, dây leo bò đến tận mái nhà. Chàng vừa đặt tay vào cửa thì cánh cửa đổ sầm xuống.

Trong khoảng sân đầy ắp cỏ dại.

Đường Thấm lắc đầu: "Cả một thôn mà chẳng thấy bóng người. Chuyện gì đã xảy ra ở đây?"

Ý niệm đó còn trong đầu Đường Thấm thì bất thành linh có trên mười Tử Vong Sứ xuất hiện.

Tất cả đều đeo kim diện trông vừa khủng khiếp vừa đầy vẻ hăm dọa.

Nhìn những gã Tử Vong Sứ, Đường Thấm nhặt nhẻo nói:

- Tại hạ chưa đi tìm các vị mà các vị đã vội tìm đến Đường Thấm, xem chừng chúng ta có duyên phận gặp nhau đó.

Một gã Tử Vong Sứ, có lẽ gã là toán trưởng gần giọng đáp lời chàng:

- Chúng ta đã chờ ngươi ở đây lâu lắm rồi.

Chàng gượng cười:

- Hóa ra các vị đại ca chờ tại hạ ư? Đã vậy thì tại hạ là khách, vậy đón khách, chủ nhân có mời Đường Thấm gì không?

- Tử Vong Sứ chỉ đón người bằng án Kỳ Tử Vong.

Đường Thấm khoát tay giả lả nói:

- Kỳ án đó tại hạ đã nhận rồi, không nhận thêm nữa đâu. Đường Thấm chỉ nhận một lời giải đáp thôi.

- Lời giải đáp gì?

- Phải chăng chính các vị đã khiến cho thôn Lạc An trở nên vắng vẻ và hoang tàn như thế này?

- Không sai.

Chàng mỉm cười rồi nói:

- Một lời giải đáp đúng như suy nghĩ của tại hạ. Mà lời giải đáp đó là án tử mà các vị tự chuốc lấy cho mình.

Nói dứt lời Đường Thấm thi triển ngay thuật kinh công Phi Ma Độn Hình phối hợp với Kim Cang Thần Chỉ. Thân pháp của Đường Thấm như bóng ma quỷ, thấy bóng mà không thấy người, mặc dù nhật quang mới bước vào hoàng hôn.

Những đạo chỉ Kim Cang uy mãnh và khốc liệt không ngừng phát ra tạt những lưỡi tầm sét tua tủa công thẳng vào bọn Tử Vong Sứ. Mặc dù bọn Tử Vong Sứ đã có sự chuẩn bị nhưng trước những đạo chỉ trùng trùng điệp điệp của Đường Thấm phối hợp với bộ pháp thần kỳ, chúng biến ngay thành những hình nhân hứng chịu sự cuồng nộ của tử thần.

Thây người đổ xuống như thân chuỗi phật ngang, máu loang đỏ Lạc An Thôn. Sự chết chóc và máu tanh đã biến Lạc An thôn không còn là Lạc An thôn nữa.

Bọn Tử Vong Sứ kia đâu phải là đối thủ của Đường Thấm, bởi giờ đây chàng đã nhận được toàn bộ công lực của Lục Đại Thiên, một sát thần đệ nhất võ lâm đời trước. Chính bọn Tử Vong Sứ không nhận biết đối phương là ai, vô hình chung trở thành những bị thối để Đường Thấm thực thi án tử của thần chết.

Chỉ một loáng qua một thời gian ngắn cục trường đã kết thúc. Bọn Tử Vong Sứ ví như cỏ bị cuồng phong thổi qua nằm rạp cả xuống đất.

Chàng thi triển bộ pháp Phi Ma Độn Hình, đứng trụ thân nhìn qua cục trường. Những xác bọn Tử Vong Sứ nằm la liệt dưới đất, trong số đó có những kẻ còn bị thương đang cố lồm cồm ngồi lên.

Đường Thấm nhìn những gã Tử Vong Sứ đang cố đứng lên mà nghĩ thầm: "Thật không ngờ, có lúc mình lại trở thành một sát thần tử vong. Mình không còn là gia sư của Giang Tô nữa."

Ý niệm đó buộc Đường Thấm phải buông tiếng thở dài, chàng nghĩ những gã Tử Vong Sứ bị thương, từ tốn nói:

- Tại hạ đi tìm đường sinh lộ, tại hạ không muốn giết các vị nhưng tự các vị đi tìm tử lộ. Tại các người ngăn cản Đường Thấm tìm sinh lộ. Đừng bao giờ các người để tái diễn cục trường này nữa.

Sáu gã Tử Vong Sứ đứng hẳn lên, nghe chàng nói cả sáu gã đều từ từ thối bộ như sợ Đường Thấm đổi ý.

Đường Thấm nói:

- Các người cứ bình thân mà ra đi, nhưng đừng bao giờ để Đường Thấm gặp lại.

Sáu gã Tử Vong Sứ quay bước, diu nhau toan bỏ đi thì một bóng người với khinh công siêu phàm lướt đến. Cùng với khinh công siêu phàm đó người kia tạo ra một bức màn Kiếm Khí Càn Khôn như một tấm võng được tạo ra bởi những thanh kiếm sắc cực kỳ. Cắt ngang cắt dọc những gã Tử Vong Sứ. Cái chết chụp lên bọn chúng như sự định đoạn cuối cùng của thàn chết chẳng một gã nào giữ được nguyên mạng.

Cái chết của sáu gã Tử Vong Sứ bởi Càn Khôn Kiếm Khí khiến Đường Thấm phải chau mày.

Sau khi sát tử sáu gã Tử Vong Sứ, người kia mới nhìn lại Đường Thấm.

Chiếc mặt nạ dát vàng che chân diện y đập vào mắt chàng. Mặc dù đeo mặt nạ nhưng Đường Thấm vẫn nhận ra người đó.

Chàng định nhìn vào mặt Gấm y kim diện nhân.

- Đông Phương Bách tôn giá không cần phải che đậy chân diện của mình nữa.

Gấm y kim diện nhân lột ngay chiếc mặt nạ dát vàng. Bộ mặt chân phương uy nghi của Đông Phương Bách lộ ra.

Lần đầu tiên tận mục sở thị chân diện của Đông Phương Bách, Đường Thấm phải nghĩ thầm: “Đông Phương Bách có khuôn mặt của một chính nhân quân tử, người có khuôn mặt như thế không thể là đại ma đầu, thế nhưng y lại là đại ma đầu xem mạng người như cỏ rác chỉ vì một ngọn Tử Vong Kỳ.”

Đông Phương Bách chấp tay sau lưng bước đến bốn bộ rồi dừng lại.

Ánh mắt uy quang của y chiếu vào Đường Thấm.

- Đường Thấm công tử nhận ra bốn nhân ư?

- Tại hạ có thể nhận ra tôn giá. Tại hạ còn biết tôn giá tìm Đường Thấm để thực thi án Kỳ Tử Vong.

- Bốn nhân không nói, Đường Thấm công tử vẫn đoán được mà.

Y đưa một ngón tay lên trước mặt lắc qua lắc lại rồi nói:

- Án Kỳ Tử Vong đã ban cho ai thì người đó phải chết.

- Điều này Đường Thấm đã nghe nói rồi, nhưng cho đến lúc này án Kỳ Tử Vong vẫn chưa thực hiện với Đường Thấm.

- Bốn nhân sẽ đích thân thực hiện điều đó.

Đường Thấm lắc đầu, trang trọng nói:

- Đông Phương Bách tôn giá cho Đường Thấm mạo phạm lời nói này.

- Ngươi muốn nói gì?

Chàng định nhãn nhìn vào mắt Đông Phương Bách. Ánh mắt của Đường Thấm khe khẽ và tàn nhẫn, chàng cất giọng lạnh lùng nói thật chậm để Đông Phương Bách có thể nghe rõ từng lời của mình:

- Trên thế gian này, bất cứ ai cũng có thể lấy mạng của Đường Thấm, cho dù kẻ đó là Tử Vong Sứ hoặc một người bình thường nhất cũng đều có thể giết Đường Thấm. Nhưng riêng Đông Phương Bách, Đường Thấm không chấp nhận điều đó xảy ra.

Sắc diện Đông Phương Bách đỏ hắn lên cùng với những nét tàn nhẫn vô nhân lộ ra ngoài.

Y gằn giọng nói:

- Đúng ra ta nên giết ngươi từ lâu rồi.

- Tôn giá đã không giết được tại hạ. Nếu tôn giá giết tại hạ thì đâu còn ai giải được Kim đồ.

- Đúng... ngày đó Đông Phương Tử Linh đã nhã ý đó với bốn nhân. Người đã làm được điều mà người khác không làm được. nhưng hôm nay bốn nhân giết người cũng không quá muộn.

- Không có cơ hội để tôn giá làm được điều đó đâu, Đường Thẩm đâu thể giao mạng mình cho một kẻ bất đạo, bất nhân, bất nghĩa như tôn giá.

- Ta bất đạo, bất nhân, bất nghĩa ư?

Chàng cướp lời Đông Phương Bách.

- Đúng.

Giọng nói của chàng trở nên tàn nhẫn và lạnh lùng. Chính giọng nói đó của Đường Thẩm buộc Đông Phương Bách phải nói.

- Đúng chỗ nào?

- Tôn giá đã giết bào muội của mình, Phù Vân cung chủ Đông Phương Linh Tử, hành động đó có phải là hành động của một kẻ bất đạo, bất nhân, bất nghĩa hay không?

Đông Phương Bách chau mày, cười gằn:

- Đông Phương Linh Tử đã kháng lại Tử Vong Kỳ, nên được ban án Tử Vong Kỳ.

- Một Tử Vong Kỳ chết chóc, vô nghĩa mà lệnh cho tôn giá biến thành kẻ bất đạo, bất nhân, bất nghĩa sao? Tôn giá là chủ nhân Tử Vong Kỳ mà lại bị ngọn tiểu kỳ chết chóc kia điều khiển, tôn giá có phải là chủ nhân Tử Vong Kỳ không?

Đông Phương Bách im lặng không đáp lời chàng.

Sự im lặng của Đông Phương Bách buộc Đường Thẩm phải lên tiếng:

- Tôn giá im lặng chứng tỏ tôn giá cũng chưa phải là chủ nhân đích thực của Tử Vong Kỳ. Mà chỉ là một sát thần tử vong thôi. Vậy tử Vong Kỳ có chủ nhân đích thực là ai? Người có quyền lực như thế nào mà khả dĩ có thể sai khiến được cả Đông Phương Bách giết bào muội của mình.

Lời nói của chàng khiến cho sắc diện của Đông Phương Bách đã đỏ càng đỏ hơn, mặt y đỏ gắt như thể vừa bị nung trong lò rèn. y miễn cưỡng nói:

- Bất cứ ai kháng lại Tử Vong Kỳ đều bị án tử.

Đường Thấm cười nhận gần giọng đáp lời gã:

- Chủ nhân Tử Vong Kỳ có quyền lực cỡ nào, có bản lĩnh ra sao mà lại có thể huấn luyện được Đông Phương Bách phải nghe lệnh ngọn kỳ chết chóc đó mà sát tử bào muội Đông Phương Tử Linh? Hay tôn giá có tham vọng trở thành chủ nhân Tử Vong Kỳ mà bất kể những thủ đoạn nhẫn tâm?

Chàng lắc đầu:

- Những kẻ sử dụng thủ đoạn nhẫn tâm để tạo nghiệp cho mình thì chẳng bao giờ trở thành chính nhân trong cuộc đời này.

- Đủ rồi.

- Chưa... đúng ra Đường Thấm cần phải đem kinh thi và luận hành giảng cho tôn giá nghe để thấu hiểu về đạo lý sống của một con người.

Đông Phương Bách sa sầm nét mặt.

- Im miệng.

- Án tử vong còn không thực hiện được với Đường Thấm, thì tôn giá đâu có lệnh cho tại hạ được. Có lẽ tôn giá muốn Đường Thấm im lặng vì không thể nào gặm nhấm những thủ đoạn của mình. Lợi dụng Đông Phương Tử Linh rồi sát hại nàng. Một hành vi bất đạo, bất nghĩa mà quỷ thần cũng phải kinh tởm.

Đông Phương Bách dụng đôi chân mày nhìn chăm chăm Đường Thấm như muốn ăn tươi nuốt sống chàng. Y từ từ giang rộng đôi song thủ. Trên bản thủ của gã xuất hiện hai quả cầu ứng sắc xanh ròn.

Thấy Đông Phương Bách dụng đến tuyệt công sát chiêu, Đường Thấm không dám xem thường, chàng đề khí vào đan điền chờ đợi.

Đông Phương Bách nhạt nhẽo nói:

- Đông Phương Tử Linh vì yêu ngươi mà nhận cái chết oan uổng. Tình yêu đó không đáng một chút nào.

Đường Thấm rít giọng lặp lại:

- Tình yêu chẳng đáng chết một chút nào, tôn giá sai rồi, không có tình yêu nào mà không xứng đáng cả. chỉ có những con người với thủ đoạn gian ác mới không xứng có tình yêu mà thôi.

Chàng buông tiếng thở dài rồi gằn giọng nói tiếp:

- Đông Phương Tử Linh yêu Đường Thấm, Đường Thấm đã yêu nàng. Tình yêu đó thôi thúc Đường Thấm để tạo nên ý chí sắt đá buộc tại hạ không được chết vào tay Đông Phương Bách, kẻ bất đạo, bất nghĩa càng bất đạo, bất nghĩa hơn.

- Người không muốn chết bởi tay bốn nhân cũng không được. Ý của người là như vậy nhưng ý của ta thì khác.

- Giữa tại hạ và tôn giá sao có thể trùng ý nhau được.

- Hôm nay bản nhân sẽ giết người thu hồi lại những gì người đã lấy tại biệt cung của Thánh Cô Kim Điện.

Đường Thấm lắc đầu.

- Tôn giá viễn vông rồi đó.

Lời nói còn đọng trên miệng chàng thì Đông Phương Bách đẩy ngay hai quả cầu ửng sắc xanh ròn về phía Đường Thấm. Không đón thẳng, đỡ thẳng hai quả cầu tụ khí đó, chàng thì triển bộ pháp Phi Ma Độn Hình né tránh.

“Ầm... Ầm...”

Hai quả cầu tụ khí khoét hai cái lỗ to như cái nia dưới đất, dư kinh của chúng phát tác đẩy cả một dãy nhà sụp xuống.

Đường Thấm hét lớn:

- Dừng tay.

Đông Phương Bách thu hồi ngay công lực, trừng mắt nhìn Đường Thấm.

- Người muốn nói gì?

- Tại hạ nói với tôn giá nghe lời nói sau cùng của Đông Phương Tử Linh.

Đông Phương Bách nhú mày.

- Tử Linh nói gì?

Chàng nhìn vào mắt Đông Phương Bách, trang trọng nói:

- Tại hạ có nói ra có lẽ tôn giá cũng không tin, nhưng tin hay không là quyền của tôn giá, còn Đường Thấm thì vẫn buộc nói ra.

Buông một tiếng thở dài, Đường Thấm trang trọng nói:

- Trước cái chết, Đông Phương Tử Linh vẫn nghĩ đến bào huynh của mình. Bào huynh của Phù Vân cũng chủ Đông Phương Tử Linh chẳng ai khác mà chính là tôn giá.

Chàng thở hắt ra một cái rồi nói tiếp:

- Vì nghĩ đến tôn giá mà Đông Phương Tử Linh nói với tại hạ. Sau này tại hạ có đối mặt với tôn giá nếu có tha được thì tha.

Sắc diện của Đông Phương Bách đỏ rần lên. Y như không thể chịu đựng lời nói này mà rống lên lồng lộng.

Cắt ngang tiếng rống Đông Phương Bách gằn giọng nói:

- Nha đầu đốn mặt làm mất uy danh bốn tọa và người cũng đáng chết. Lời nói đó của Đông Phương Tử Linh là án tử mà bốn tọa gắn vào người, kể từ hôm nay, ta và người là kẻ thù bất đội trời chung. Người phải chết bởi tay Đông Phương Bách.

Y nói dứt lời tạo ngay một bức màn Kiếm Khí Càn Khôn chụp tới Đường Thấm.

Thấy bức màn Kiếm Khí Càn Khôn như một tấm lưới khổng lồ chụp tới mình, Đường Thấm cũng dụng Kim Can Thần Chỉ vẽ ngay một bức màn kiếm khí giống hệt của Đông Phương Bách để cản phá.

Hai bức màn Kiếm Khí Càn Khôn chạm thẳng vào nhau.

"Ầm... Ầm..."

Chàng thối bộ liên tục ba trượng mới trụ lại, trong khi phía đối diện thân ảnh của Đông Phương Bách xuất hiện một màn thanh quang hộ thể.

Thấy bức màn thanh quang hộ thể xuất hiện bao bọc thể pháp Đông Phương Bách, Đường Thấm nhớ lại những lời của Đông Phương Bách, chàng nghĩ thầm: "Cho dù mình đã tiếp thu công lực của Lục Đại Thiên vẫn chưa phải là đối thủ của con người vô đạo này."

Ý nghĩ đó lướt nhanh qua đầu chàng thì Đông Phương Bách đã phát tác hai làn chỉ khí xanh rờn tựa như gọng kéo hướng thẳng đến chàng.

Đường Thấm thi triển ngay thuật Phi Ma Độn Hình tránh né hai đạo thanh quang chết chóc kia, đồng thời phát ra một đạo chỉ Kim Cang công vào đan điền đối phương.

Đông Phương Bách không né tránh Đạo Chỉ Kim Cang của chàng mà thân nhiên hứng lấy nó, đồng thời vỗ ra một đạo phách không chuông tập kích tiếp.

Đạo chỉ Kim Can của Đường Thấm chạm thẳng vào màn thanh quang hộ thể.

“Chát.”

Đạo chỉ Khí Kim Can của chàng bị tản mát trước khi chạm vào mà hộ thể của Đông Phương Bách, trong khi áp lực phách không chuông của y thì đè nặng lên người Đường Thấm.

“Ầm.”

Sau tiếng sấm động dữ dội, Đường Thấm tựa như một viên đá cuội bị quăng đi bởi một gã đại lực võ phu.

Trong một khoảnh khắc đủ thần đủ thức, Đường Thấm đã thi triển thuật Phi Ma Độn Hình men theo dư kinh của sóng chuông băng mình đi, mặc dù huyết khí chàng nhộn nhạo, những tướng kinh lạc đều đứt đoạn.

Chàng nghe văng vẳng tiếng gầm thét của Đông Phương Bách:

- Tiểu tử Đường Thấm nguoi chạy không thoát tay bốn nhân đầu.

Mặc nhiên với lời nói căm phẫn của Đông Phương Bách, chàng vẫn thi triển thuật Phi Ma Độn Hình băng vào cánh rừng gần đó.

Đường Thấm vừa băng mình vào cánh rừng thì chợt nghe một tiếng nổ như sấm rền trên đầu mình. Mặt đất lẫn không gian rung chuyển dữ dội mà chàng không thể nào nhận thức được chuyện gì đang xảy ra.

Ngoài một cảm giác như bị hút vào một cơn lốc xoáy dữ dội cuốn lấy thân thể đưa vào cõi hư vô.

Khi tất cả trở lại bình thường, Đường Thấm hoàn toàn bất ngờ bởi không sao nhận ra mình đang ở trong rừng, mà lại ở trong một thung lũng đầy rẫy những cây cột đá trùng trùng điệp điệp xa đến hết tầm mắt.

Đường Thấm ngo ngác trước hiện tượng kỳ dị này mà buột miệng nói:

- Ta đang ở đâu thế này?

Chàng vừa dứt câu thì rừng mình, cùng với cái rừng mình đó, Đường Thấm không dần được mà thổ ra một bùm máu.

Chàng nghĩ thầm: “Mình đã bị nội thương.”

Mặc dù vậy, Đường Thấm vẫn đảo mắt nhìn quanh. Đúng là chàng đang ở trong một cảnh giới khác, một cảnh giới mà chàng không nhận thức được là hư hay thực, ngoại trừ thấy những trụ đá nối tiếp chạy dài đến hết tầm mắt.

Đường Thấm nghĩ thầm: “Mình chết rồi chẳng?”

Ý niệm đó, Đường Thấm thổ máu còn đọng trên mép miệng, chàng vẫn nhận ra vị mặn của máu.

- Mình vẫn còn sống.

Suy nghĩ một lúc, Đường Thấm quyết định vận công điều thương, trước là để điều hòa kinh lạc sau khi nhận một chưởng của Đông Phương Bách, sau mới tìm hiểu sự biến khác thường này.

Chàng vận hành khí công chu du qua những vòng đại chu thiên và tiểu chu thiên, chẳng mấy chốc đã rơi vào cảnh giới thiên định. Trong cảnh giới vô thức thiên định, Đường Thấm cảm nhận có những bóng người hư ảo đi qua đi lại quanh mình, cũng với những bóng người đó là những âm thanh lạ thường.

Khi đã cảm nhận được sự hồi phục, Đường Thấm mới hóa giải thuật vận công điều tức. Chàng lấy lại nhận thức, mở mắt thì giật mình.

Trong thời gian chàng vận công điều thương, chẳng biết đã có ai đó dời những trụ đá sừng sững vây bọc chung quanh chàng, giống như cái rương nhốt lấy Đường Thấm.

Đường Thấm nheo mày.

Chàng nghĩ thầm: “Mình có hoa mắt không nhỉ, ai đã làm chuyện này, chẳng lẽ mình đã rơi vào cái bẫy của Đông Phương Bách?”

Buông một tiếng thở dài, Đường Thấm nghĩ thầm: “Nếu đúng đây là cái bẫy của Đông Phương Bách thì y cũng không được lấy mạng mình. Đường Thấm có chết cũng phải chết bởi tay một người khác, nhưng y không thể là người thần thông quảng đại di dời những trụ đá khổng lồ trong thời gian ngắn để nhốt mình được. Đây là hiện tượng gì?”

Ý nghĩa kia còn đọng trong đầu Đường Thấm thì một giọng nói trầm trầm từ cõi hư vô vọng lên:

- Các hạ là ai?

Đường Thấm nhìn quanh. Chàng ngỡ như giọng nói kia là do những trụ đá phát ra vọng đến thính nhĩ của mình.

Đường Thấm ôm quyền, nói:

- Tại hạ là Đường Thấm, còn tôn giá là ai?

- Công tử đừng hỏi ta, mà hãy trả lời những câu hỏi của ta mà thôi. Nếu như công tử trả lời không thật thì sẽ bị chôn thân trong Thạch Lâm trận pháp.

- Vậy tại hạ đang ở trong Thạch Lâm trận pháp?

- Đúng.

- Hóa ra đây là trận pháp, thế mà tại hạ cứ ngỡ mình đang ở trong cảnh giới nào khác.

- Đã lọt vào trong Thạch Lâm trận pháp thì ai cũng nghĩ mình đang ở trong cảnh giới nào khác.

- Vậy tiên sinh muốn hỏi gì Đường Thắm?

- Đường công tử tự cho mình là Đường Thắm. Vậy có thể cho ta biết Đường Thắm làm gì ở Giang Tô?

- Tiên sinh hình như biết tại hạ? Tại Giang Tô, tại hạ là gia sư.

- Ngoài làm gia sư ra ta nghe nói Đường Thắm ở Giang Tô có tài thư pháp mà ai ai cũng ngưỡng mộ. Công tử có thể cho ta chiêm ngưỡng tài của mình không?

Đường Thắm mỉm cười, từ tốn nói:

- Nếu tiên sinh thấy đó là cách tốt nhất để thắm chứng thân phận của tại hạ.

- Ta nghĩ đó là cách tốt nhất.

- Đường Thắm cung kính không bằng phụng mệnh.

Chàng nói rồi vận khí vào đan điền hướng vào trụ đá trước mặt phát tác Kim Can Thần Chỉ đề bút phóng thư pháp.

'Tâm hư bất năng ngôn.

Trường trung xa luân chuyển.'

Dịch:

'Tâm tư không thể thổ lộ.

Lòng rối như bánh xe quay.'

Đường Thắm rút lại chỉ khí đặt trước vùng đan điền mình từ từ thở ra điều hòa khí lực. Không biết người trong cảnh giới kia có đọc được những dòng thư pháp chàng để lại trên trụ đá hay không, mà khi Đường Thắm vừa rút chỉ khí lại thì ngay lập tức có sự chuyển động kỳ lạ. Vòng tròn trụ đá từ từ chuyển dịch tạo ra những âm thanh rần rần.

Nhìn vòng tròn trụ đá đó dịch chuyển mà Đường Thấm chờ đợi một sự biến đặc dị xảy ra đến với mình.

“Ầm...”

Một tiếng sấm động phát ra ngay khoảng không gian trên đầu chàng.

Liền sau tiếng động, những trụ đá dịch chuyển nhanh hơn rồi mở ra một con đường thẳng tắp về phía trước.

Giọng nói kia lại cất lên:

- Công tử có thể đến Lạc An cốc được rồi,
- Tiền sinh là Vạn Dược Thần Y.
- Lão phu đang chờ công tử.

Chàng rảo bước đi trên con đường phẳng phiu đó rồi bước qua một bức màn sương trắng. Một lần nữa cảnh giới lại thay đổi. Lần này Đường Thấm đang đứng trong một thung lũng. Trước mặt chàng là cánh cổng bằng cây đơn sơ.

Đứng ngay trước cổng đó là một lão nhân tóc râu bạc trắng. Phía sau lão là lối nhỏ nam phụ lão ấu.

Đường Thấm ôm quyền:

- Văn bối Đường Thấm tham bái Vạn Dược Thần Y.

Vạn Dược Thần Y Phó Nghị vuốt chòm râu bạc.

- Cổ nhân nói không sai "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ", lão tin thế nào có ngày công tử cũng sẽ đến đây.

Phía sau bá tánh, Đại Thử chạy xông xộc ra.

Y vừa chạy vừa nói:

- Sư phụ...

Đường Thấm sững sờ nhận ra Đại Thử. Đại Thử chạy đến bên chàng ôm quyền hành đại xá:

- Đại Thử biết thế nào thầy cũng có ngày đến đây, nội tổ luôn nhắc đến thầy.

Y chỉ Vạn Dược Thần Y Phó Nghị.

- Nội tổ của Đại Thử đó.

Chàng nhìn lại Vạn Dược Thần Y.

- Tại hạ không ngờ danh y lại là nội tổ của học trò văn bối. Sự tạo phùng này ngoài sức tưởng tượng của văn bối.

- Chúng ta vào trong này rồi hãy đàm đạo.

Vạn Dược Thần Y Phó Nghị đưa Đường Thấm về gian thảo xá của mình.

Đại Thử đem rượu và thức ăn ra bàn. Uống được ba tuần rượu, Vạn Dược Thần Y Phó Nghị vuốt chòm râu bạch từ tốn nói:

- Lão hủ đã truyền hết tất cả y thuật cho Đại Thử. Sau này y có thể thay lão phu. Đại Thử có được sự thông minh này là nhờ Đường Thấm gia sư, lão hủ rất cảm kích.

- Tiên sinh có lời khen vậy, văn bối vô cùng cảm kích.

Khẽ buông tiếng thở dài, Vạn Dược Thần Y Phó Nghị nhìn chàng.

- Ân của công tử, lão hủ nhớ mãi. Còn hàng ngày lão hủ vẫn ngong ngóng chờ công tử đến đây...

Lão bỏ lửng câu nói nửa chừng.

Chàng ôm quyền gượng cười nói:

- Văn bối theo ý trời đã đến quấy nhiễu tiên sinh.

- Đường Thấm gia sư không quấy nhiễu còn giúp lão hủ. Lão hủ sẽ dẫn Đường Thấm gia sư về cho chủ nhân.

Nghe câu nói này Đường Thấm mở mắt nhìn Vạn Dược Thần Y Phó Nghị. Chàng lắc đầu.

- Văn bối không hiểu ý của tiên sinh. Chẳng lẽ tiên sinh cũng là...

- Một sát thần Tử Vong Sứ.

Lời lão dứt câu thì Đường Thấm cảm thấy hoa mắt rồi đổ gục xuống bàn. Không còn biết gì nữa. Trước khi lịm hẳn, Đường Thấm còn kịp nghĩ: "Đâu đâu cũng có bóng Tử Vong Kỳ."

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>